

Arrest

nr. 91 117 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Kazachs staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 12 september 2011 heeft u met uw kinderen, S., I. en R., Kazachstan verlaten.

Op 16 september 2011 diende u een asielaanvraag in in Polen. U verbleef 3 dagen in Polen waarna u met uw kinderen naar België reisde.

Op 21 september 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. U heeft in uw land volgende problemen gekend.

In de nacht van 31 augustus op 1 september 2011 stonden 2 onbekende Tsjetsjeense mannen aan de deur van uw woning in het dorp Astrakhanka in Kazachstan. Eerst vroegen de 2 mannen u vriendelijk waar uw echtgenoot, S.K. (O.V. 6.816.360), een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine, was. U zei dat u niet wist waar uw man was.

Vervolgens werden u en uw kinderen door hen met de dood bedreigd. Indien uw echtgenoot binnen een week niet zou komen opdagen, zouden ze uw zoon vermoorden. U werd door hen uitgescholden, geslagen, uw bril werd kapotgemaakt en u werd aangerand. Door de slagen verloor u het bewustzijn en u kwam terug bij bewustzijn toen de 2 mannen reeds weg waren. Hierna bent u met uw kinderen naar de bureu gelopen en werd u met de ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef er 9 dagen. Tijdens uw ziekenhuisopname hebben politieagenten van Astrakhanka, zoals in de wet is voorzien, uw verklaringen genoteerd waarna u deze heeft ondertekend. Hierna heeft u geen enkele poging ondernomen om zich te informeren over het gevolg van deze verklaringen. U verklaart dat het incident dat op 31 augustus 2011 plaatsvond in Kazachstan verband houdt met het werk van uw man voor een instantie in Tsjetsjenië in de periode voor 1999, die zich met vermiste personen bezighield, waardoor hij nu door onbekenden wordt gezocht. U meent dat de 2 mannen uw echtgenoot zochten omdat ze hem in 2006 tevergeefs probeerde te vermoorden en erachter zijn gekomen dat hij het overleefd heeft. Ze zeiden u op 31 augustus 2011 dat ze zich wilden wreken op uw echtgenoot omdat een persoon is vermoord door zijn schuld. U weet niet wie die vermoorde persoon is.

U vernam van uw bureu dat er voor 31 augustus 2011 ook onbekende mannen naar uw echtgenoot hadden gevraagd, maar u heeft hier geen aandacht aan geschonken.

Uw echtgenoot, S.K. (O.V. 6.816.360), diende reeds op 19 mei 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 31 augustus 2011 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw man diende tegen deze beslissing op 3 oktober 2011 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 november 2011 werd dit beroep verworpen.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Kazachse identiteitskaart, de geboorteakte van uw dochter R., de geboorteakte van uw zoon S., de geboorteakte van uw zoon I., uw huwelijksakte, 4 treintickets van Minsk naar Brest dd. 16 september 2011, een reservering van een treinticket van Brest naar Terespol dd. 16 september 2011, 4 vliegtuigtickets dd. 15 september 2011, een Kazachs medisch attest dd. 9 september 2011, een enveloppe en een faxkopie van een Russisch medisch attest betreffende uw echtgenoot (geen datum vermeld)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot, S.K. (O.V. 6.816.360), tijdens zijn asielrelaas problemen aanhaalt die hij verklaart te hebben gekend omwille van zijn werk voor het OE.B.P.L. I.P, een instantie van de zichzelf onafhankelijk verklaarde Tsjetsjeense republiek Ichkeria, die zich met vermiste personen bezighield. Volgens uw echtgenoot werd hij op 17 december 2006 door K. gearresteerd en in coma geslagen opdat hij informatie zou geven over vroegere collega's van zijn werk voor de instantie van vermiste personen en over de aanslagen die hij tijdens deze werkperiode heeft meegemaakt (CGVS echtgenoot (04.07.2011), p. 13). Op 17 april 2011 werd uw echtgenoot opnieuw gearresteerd en aan hem werd verteld dat hij voor hen moest spioneren (CGVS echtgenoot, p. 16). Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot is de beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Diens asielaanvraag werd, gezien het Russisch staatsburgerschap van uw echtgenoot, afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie.

U verklaart dat uw problemen in uw land van herkomst, met name Kazachstan, oorzakelijk verbonden zijn met de problemen die uw echtgenoot heeft gekend omwille van zijn werk bij de toenmalige Tsjetsjeense instantie voor vermiste personen (CGVS, p. 11). U stelt dat de onbekende Tsjetsjeense mannen die u in Kazachstan kwamen belagen, uw man zochten omdat ze zich wilden wreken op uw echtgenoot omdat in het verleden een persoon was vermoord door zijn schuld (CGVS, p. 11). U weet niet wie die vermoorde persoon is (CGVS, p. 11). In 2006 hadden ze al een moordpoging op uw man ondernomen en intussen waren ze er achter gekomen dat uw echtgenoot deze moordpoging had overleefd.

Welnu, gezien uw echtgenoot er niet in slaagde de door hem verklaarde vervolgingsproblemen in Tsjetsjenië aannemelijk te maken, kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw eigen problemen in Kazachstan, die volgens u voortvloeien uit de problemen van uw echtgenoot, aannemelijk zouden zijn. Dies te meer gezien ook in uw eigen verklaringen aangaande uw eigen problemen in Kazachstan vaststellingen werden gedaan die niet toelaten in uw hoofde een gegronde vrees ten aanzien van Kazachstan te veronderstellen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u over een aantal essentiële feiten in uw asielrelaas zeer weinig weet. Zo weet u niet waarom uw man in 2006 ernstig werd geslagen (CGVS, p. 11). U weet enkel dat het iets te maken heeft met zijn werk voor de instantie voor vermiste personen (CGVS, p.

11). Aangezien u verklaart in België samen met uw echtgenoot te wonen en aangezien u stelt dat hij u bepaalde zaken over zijn problemen heeft verteld (CGVS, p. 11), is het zeer opmerkelijk dat u niet weet op welke manier zijn werk voor de betreffende instantie zijn problemen in zijn land zou hebben veroorzaakt en is het zeer opmerkelijk dat u niets weet over de persoon, wiens moord het wraakmotief vormt voor de vervolging van uw echtgenoot en voor de agressie door de 2 mannen die op 31 augustus 2011 bij u thuis in Kazachstan binnenvielen (CGVS, p. 11). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u weinig kunt vertellen over het uiterlijk van deze 2 agressors. Zo weet u enkel te vertellen dat u ze niet exact kunt beschrijven, dat ze stevig gebouwd waren, en dat u de indruk had dat ze lelijke gezichten hadden (CGVS, p. 11). Echter, u weet niet wat de kleur van hun ogen of haar was. Ook wat de kleding betreft kon u niet de minste beschrijving geven, behalve de veronderstelling door u zelf dat ze, gezien het september was, zeker geen winterkleren droegen (CGVS, p. 11). Uw verklaring volgens dewelke het donker was (CGVS, p. 11), is niet afdoende voor dergelijke onwetendheden. Immers, gezien uit uw verklaringen blijkt dat deze 2 mannen gedurende aanzienlijke tijd in uw nabijheid in uw woning waren - ze vroegen u namelijk eerst vriendelijk waar uw man was, daarna vroegen ze het brutaler en vervolgens werd u geslagen en aangerand - en gezien het een dergelijk ingrijpende gebeurtenis betreft, is het uiterst merkwaardig dat u hen niet kunt beschrijven. Dergelijke onwetendheden over nochtans de essentie van uw asielproblemen doen dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen ter zake, en vormen een bevestiging van het gebrek aan aannemelijkheid dat reeds in de asielbeslissing in hoofde van uw echtgenoot werd vastgesteld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, voorzover de door u verklaarde asielmotieven aannemelijk zouden zijn, quod non, u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u inzake de verklaarde problemen in Kazachstan niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Kazachse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de bevoegde Kazachse autoriteiten wel degelijk initiatieven hebben ondernomen ter opsporing van de daders van de tegen u gepleegde agressie: in het ziekenhuis werd u immers, zoals de wetgeving het voorschrijft, bezocht door politieagenten die uw verklaringen aangaande de agressie hebben genoteerd, waarop ze u hebben aangegeven dat ze de daders zouden opsporen. U heeft echter geen enkele poging – noch persoonlijk noch via vrienden of familie (CGVS, p. 12, 13) – ondernomen om zich te informeren betreffende het gevolg dat is gegeven aan de verklaringen die u aan de politieagenten van Astrakhanka, in Kazachstan, heeft gegeven na de geweldpleging op 31 augustus 2011. Uw motivering voor dit nalaten volgens dewelke u uw twijfels heeft of de politie de daders zou kunnen vinden (CGVS, p. 13), is onafdoende. Immers, u weet niet waarom u deze twijfels heeft (CGVS, p. 13). Gezien deze vaststelling moet dan ook worden geoordeeld dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u niet kan of zou kunnen rekenen op bescherming door de Kazachse autoriteiten.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw Kazachse identiteitskaart, de geboorteakte van uw dochter R., de geboorteakte van uw zoon S. en de geboorteakte van uw zoon I. bevatten informatie omtrent uw identiteit en die van uw kinderen die geenszins betwist worden. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

Uw huwelijksakte toont aan dat u daadwerkelijk officieel gehuwd bent met S.K., ook al ontkende uw echtgenoot dat jullie officieel gehuwd zouden zijn en stelde hij enkel traditioneel met u gehuwd te zijn (CGVS echtgenoot 04.07.2011, p. 4).

De 4 treintickets van Minsk naar Brest dd. 16 september 2011, een reservering van een treinticket van Brest naar Terespol dd. 16 september 2011 en 4 vliegtuigtickets dd. 15 september 2011 staven uw reisroute naar België. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de problemen die u in uw land zou hebben gekend.

De door u neergelegde enveloppe bevat enkel de gegevens van een adres uit België en een adres uit Kazachstan en toont aan dat uw schoonzus M.K. (O.V. 5.123.977) deze enveloppe uit Kazachstan heeft ontvangen. Doch deze enveloppe bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het Kazachs medisch attest dd. 9 september 2011 bevat informatie betreffende uw gezondheidstoestand en de resultaten van de onderzoeken uitgevoerd in de periode dat u in september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen. Echter, de gegeven oorzaak van de door u opgelopen verwondingen kan enkel geschied zijn op basis van uw verklaringen en kan niet objectief vastgesteld worden door de arts. Bijgevolg kan dit medisch attest geenszins de door u verklaarde problemen aantonen.

Wat de faxkopie van het door u neergelegde Russisch medisch attest van uw echtgenoot betreft, dient opgemerkt te worden dat dit medisch attest reeds door uw echtgenoot werd voorgelegd tijdens zijn beroep tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dossier echtgenoot ; CGVS, p. 14).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde toen dat het slechts een gekopieerd document betrof waardoor het slechts een geringe bewijswaarde heeft en dat dit medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin uw echtgenoot zijn aandoening opliep.

Gezien het door u neergelegde document dezelfde faxkopie van een Russisch medisch attest betreft dat uw echtgenoot bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft neergelegd, kan dit document geenszins de door uw echtgenoot verklaarde problemen aantonen. Bijgevolg kan het de door u verklaarde vrees omwille van de problemen van uw echtgenoot niet aantonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 april 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij verwijst naar de volle rechtsmacht van de Raad en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) de Raad *"niet gebonden is aan de motieven die de RVV heeft ontwikkeld in de bestreden beslissing"* (sic).

Verzoekster is van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 4) er *"geen actualisering is terug te vinden in het administratief dossier van de situatie in Tsjetsjenië"* (sic) en volgens haar is dit *"zelfs een redenen om de beslissing te vernietiging, minstens de RVV het dossier opnieuw te laten onderzoeken"* (sic).

Zij stelt dat zij inderdaad omwille van de activiteiten van haar echtgenoot asiel aanvraag in België, *"maar ook omdat zij tot een minderheidsgroep behoort"* (zie het verzoekschrift, p. 4). Zij verklaart het gevoel te hebben gehad (zie het verzoekschrift, p. 4) *"dat haar asielmotieven onvoldoende aan de orde kwamen en er niet werd gekeken naar het feit dat zij wordt vervolgd omdat zij behoort tot een bepaalde groep en zij als alleenstaande vrouw als minderwaardig wordt behandeld"*.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing waar die naar de beslissing van haar echtgenoot verwijst en besluit (zie het verzoekschrift, p. 5) *"dat nochtans de asielaanvraag persoonlijk is zodat de positie van verzoekster diende onderzocht te worden"* gezien zij verklaarde dat zij geslagen werd op 31 augustus 2011. Volgens haar bewijst dit gedrag (zie het verzoekschrift, p. 5) *"dat geen enkel recht wordt gerespecteerd en minderheidsgroepen, vooral vrouwen, het slachtoffer worden van geweldsdaden"*.

Verzoekster laat gelden dat haar vrees om nog meer vervolgd te worden aannemelijk en coherent is zodat (zie het verzoekschrift, p. 5) *"artikel 1 van de Vluchtelingenconventie kan ingeroepen worden, minstens artikel 3 van het EVRM hetwelk rechtstreekse werking heeft"*.

Zij verwijst naar haar verklaringen aangaande haar kinderen en de bijkomende documenten die zij heeft voorgelegd naar aanleiding van de asielaanvraag van haar man.

Zij voert aan dat zij uitdrukkelijk vroeg om gehoord te worden door een vrouwelijke medewerkster van de commissaris-generaal, omwille van haar angst in verband met hetgeen haar persoonlijk is overkomen.

Zij laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *"van zodra een redelijk, zelfs minimaal, of aannemelijk risico in hoofde van verzoekster voor vervolging bestaat"* voldaan is aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster wijst er op dat de commissaris-generaal stelt dat haar asielaanvraag oorzakelijk verbonden is met deze van haar man, *"terwijl verzoekster hiervan niet zeker is"* (zie het verzoekschrift, p. 5) en "op de vraag "baseert u uw asielaanvraag op die van uw man?" " *waarschijnlijk ja"* antwoordde en er aan toevoegde dat zij vreest voor de ontvoering van haar kinderen en de levens van haar en haar kinderen.

Zij stelt dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) *"hier beter verder onderzoek naar had gedaan ivm de positie van een alleenstaande vrouw"* gezien zij het bewijs levert van de agressie en aanranding.

Verzoekster vindt het *“kennelijk onredelijk”* dat de commissaris-generaal haar eigen verklaringen niet aannemelijk achtte; volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal de motiveringsplicht door opnieuw over te gaan tot motiveringen die betrekking hebben op het asielrelaas van haar man.

Zij wijst er op dat zij bij haar verhoor heeft laten weten dat haar echtgenoot bij zijn verhoor weinig heeft verteld om problemen te vermijden en dat zij niet meer wist wanneer bepaalde voorvallen zijn gebeurd gezien het gaat om zaken uit 2006.

Zij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) er *“derhalve zeker geen evidente tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden kunnen vastgesteld worden die de kern van de asielaanvraag raken daar redelijkerwijze niet van iemand kan verwacht worden dat zij zich na verloop van tijd alles tot in de kleinste details herinnert en een feitenversie zonder de minste fout kan weergeven waardoor het CGVS onbetwistbaar de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden”*.

Verzoekster is verder van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“het inderdaad niet gaat over essentiële feiten”*, terwijl zij wel verklaarde dat haar man geslagen werd omwille van zijn werk voor de instantie voor vermiste personen.

De kleur van de ogen of van het haar van haar aanvallers acht ze *“details”*, omdat zij geconfronteerd werd met haar aanvallers in het holst van de nacht en zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal nog de angst voelde als zij daarover sprak.

Wanneer iemand wordt aangerand is het volgens verzoekster overigens zo dat het geheugen zich afschermt van de feiten wat ook de reden is waarom zij toen ook bewusteloos is geraakt.

Zij stelt nog dat zij (zie het verzoekschrift, p. 6) *“formeel weet dat in Kazachstan de autoriteiten weinig macht hebben om Tsjetsjeense onbekenden op te sporen”* en dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“de agresors onmiddellijk na de feiten huiswaarts zijn gekeerd zodat elke kans op bestraffen nihil is”* (sic) .

Ze voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten”*, en dat *“enkel beslissingen die **manifest** bedrieglijk zijn geweerd moeten worden in de ontvankelijkheidsfase”*.

Verzoekster wijst op het medisch attest dat vaststelt dat de mensonterende behandeling waarvan zij het slachtoffer werd in de nacht van 31 augustus 2011, het gevolg waren van de handelingen van twee onbekende Tsjetsjeense mannen.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Het verzoekschrift gaat vervolgens in op het (zie p. 7-8) op het *“moeilijk te herstellen nadeel bij niet schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten”* en benadrukt dat de twee kinderen van verzoekster hier school lopen en een onderbreking van het schooljaar voor minderjarigen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 9) *“nietig te verklaren, minstens de uitvoering te schorsen in afwachting van verder onderzoek door het CGVS”*.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de bestreden beslissing de artikelen 55/2 en 55/4 geschonden zou hebben, gezien deze artikelen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus respectievelijk subsidiaire beschermingsstatus betreffen.

Waar verzoekster kritiek uit op het feit dat er in het administratieve dossier geen actualisering is terug te vinden van de situatie in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat de door verzoekster voorgehouden vrees beoordeeld werd ten aanzien van haar land van nationaliteit, zijnde Kazachstan; luidens artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag moet de asielaanvraag immers beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat de problemen van verzoekster oorzakelijk verbonden zijn met de problemen van haar echtgenoot:

“U stelt dat de onbekende Tsjetsjeense mannen die u in Kazachstan kwamen belagen, uw man zochten omdat ze zich wilden wreken op uw echtgenoot omdat in het verleden een persoon was vermoord door zijn schuld (CGVS, p. 11). U weet niet wie die vermoorde persoon is (CGVS, p. 11). In 2006 hadden ze al een moordpoging op uw man ondernomen en intussen waren ze er achter gekomen dat uw echtgenoot deze moordpoging had overleefd.”

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij inderdaad omwille van de activiteiten van haar echtgenoot asiel aanvroeg, *“maar ook omdat zij tot een minderheidsgroep behoort”* en *“dat haar asielmotieven onvoldoende aan de orde kwamen en er niet werd gekeken naar het feit dat zij wordt vervolgd omdat zij behoort tot een bepaalde groep en zij als alleenstaande vrouw als minderwaardig wordt behandeld”*. Zij stelt *“dat nochtans de asielaanvraag persoonlijk is zodat de positie van verzoekster diende onderzocht te worden”* en besluit dat zij niet zeker is van het oorzakelijk verband tussen haar asielaanvraag en die van haar man.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op 4 januari 2012 op het Commissariaat-generaal haar asielmotieven uitdrukkelijk verbonden heeft aan het incident dat zich heeft voorgedaan tijdens de nacht van 31 augustus op 1 september 2011 (zie het verhoorverslag, p. 10, 11 en 13); verzoekster wijt dit incident aan het werk van haar man bij de instelling ten bate van vermiste personen.

Toen gevraagd of er een verband was tussen het incident op 31 augustus 2011 en het werk van haar man bij die instelling, antwoordde verzoekster: *"Uiteraard. Ze zochten hem, dat wil zeggen dat het er iets mee te maken had"* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Gevraagd waarom zij dat dacht, antwoordde verzoekster: *"Ze vroegen me: 'Waar is hij nu? Zeg het ons. Als je dat niet zal zeggen, zullen we jullie vernietigen. En nadien zal hij naar hier zeker komen. Als hij te weten zal komen wat er met jullie is gebeurd'"* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Gevraagd of verzoekster haar asielmotieven baseert op de asielaanvraag van haar echtgenoot, antwoordde verzoekster zelfs: *"Waarschijnlijk ja"* (zie het verhoorverslag, p. 13).

De Raad stelt ook vast dat verzoeksters uitleg omtrent haar behoren tot een minderheidsgroep en haar stelling dat door de commissaris-generaal *"niet werd gekeken naar het feit dat zij wordt vervolgd omdat zij behoort tot een bepaalde groep en zij als alleenstaande vrouw als minderwaardig wordt behandeld"* geen grondslag vindt in het administratief dossier.

Verzoekster maakte immers op geen enkel moment melding van het feit dat zij tot een bepaalde minderheidsgroep zou behoren en daardoor een groter risico lopen om vervolgd te worden. Gevraagd of zij alle problemen verteld had die aanleiding hadden gegeven voor haar vertrek uit haar land van herkomst, antwoordde zij bovendien affirmatief (zie het verhoorverslag, p. 15).

De bestreden beslissing is dan ook afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de beslissing genomen ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster, in samenlezing met de overige vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent verzoeksters eigen verklaringen.

Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient er immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet alleen motiveerde door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de echtgenoot van verzoekster; de commissaris-generaal stelde tevens vast dat de eigen verklaringen van verzoekster niet toelieten in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo bleek verzoekster onwetend over een aantal essentiële feiten in haar asielrelaas:

"Zo weet u niet waarom uw man in 2006 ernstig werd geslagen (CGVS, p. 11). U weet enkel dat het iets te maken heeft met zijn werk voor de instantie voor vermiste personen (CGVS, p. 11). Aangezien u verklaart in België samen met uw echtgenoot te wonen en aangezien u stelt dat hij u bepaalde zaken over zijn problemen heeft verteld (CGVS, p. 11), is het zeer opmerkelijk dat u niet weet op welke manier zijn werk voor de betreffende instantie zijn problemen in zijn land zou hebben veroorzaakt en is het zeer opmerkelijk dat u niets weet over de persoon, wiens moord het wraakmotief vormt voor de vervolging van uw echtgenoot en voor de agressie door de 2 mannen die op 31 augustus 2011 bij u thuis in Kazachstan binnenvielen (CGVS, p. 11). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u weinig kunt vertellen over het uiterlijk van deze 2 agressors. Zo weet u enkel te vertellen dat u ze niet exact kunt beschrijven, dat ze stevig gebouwd waren, en dat u de indruk had dat ze lelijke gezichten hadden (CGVS, p. 11). Echter, u weet niet wat de kleur van hun ogen of haar was. Ook wat de kleding betreft kon u niet de minste beschrijving geven, behalve de veronderstelling door u zelf dat ze, gezien het september was, zeker geen winterkleden droegen (CGVS, p. 11)."

In haar verzoekschrift vindt verzoekster het *"kennelijk onredelijk"* dat de commissaris-generaal haar eigen verklaringen niet aannemelijk achtte; volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal de motiveringsplicht door opnieuw over te gaan tot motiveringen die betrekking hebben op het asielrelaas van haar echtgenoot. Zij benadrukt dienaangaande dat haar echtgenoot weinig vertelde om problemen te vermijden en dat zij niet meer wist wanneer bepaalde zaken zijn gebeurd omdat het gaat om voorvallen in het jaar 2006.

De Raad volgt verzoekster niet waar zij stelt dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht miskent door opnieuw over te gaan tot het gebruik van argumenten die betrekking hebben op het asielrelaas van de man van verzoekster, gezien verzoekster tijdens haar verhoor meerdere keren aangaf dat het incident van 31 augustus 2011 -zijnde dé kern van haar asielrelaas- oorzakelijk verbonden was met de problemen van haar man en gezien de commissaris-generaal bovendien de eigen verklaringen van verzoekster dienaangaande onderzocht.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er *"zeker geen evidente tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden kunnen vastgesteld worden die de kern van de asielaanvraag raken daar redelijkerwijze niet van iemand kan verwacht worden dat zij zich na verloop van tijd alles tot in de kleinste details herinnert en een feitenversie zonder de minste fout kan weergeven waardoor het CGVS onbetwistbaar de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden"*.

De Raad wijst er vooreerst op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen; het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad stelt verder vast dat verzoekster sinds haar aankomst in België bij haar echtgenoot inwoont en zij zelf verklaarde dat hij haar bepaalde dingen vertelde (zie het verhoorverslag, p. 11), waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoekster over bepaalde aspecten van het asielrelaas zo onwetend is.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verder verklaart dat *“het inderdaad niet gaat over essentiële feiten”*, dat de kleur van de ogen of het haar van haar aanvallers *“details”* zijn, dat zij geconfronteerd werd met haar belagers in het holst van de nacht (zie het verzoekschrift, p. 6) en dat zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal nog de angst voelde als zij erover sprak, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het minimaliseren van haar onwetendheden, terwijl deze nochtans hét (enige) incident betreffen dat haar deed besluiten haar land van herkomst te verlaten.

Verzoekster verklaarde tevens zelf dat de twee mannen gedurende aanzienlijke tijd in haar nabijheid in haar woning waren, dat ze haar eerst vriendelijk vroegen waar haar man was, waarna ze het brutaler vroegen en zij vervolgens werd geslagen en aangerand, zodat haar onwetendheid niet verschoond kan worden door de bewering dat zij geconfronteerd werd met haar belagers in het holst van de nacht.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

De opmerking in het verzoekschrift (zie p. 6) dat, wanneer iemand wordt aangerand is, het zo is dat het geheugen zich afschermt, waardoor verzoekster ook bewusteloos is geraakt, is niet meer dan een blote bewering.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad stelt vast dat verzoeksters onwetendheden over de essentie van haar asielproblemen inderdaad afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij inzake de verklaarde problemen niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Kazachse autoriteiten:

“Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de bevoegde Kazachse autoriteiten wel degelijk initiatieven hebben ondernomen ter opsporing van de daders van de tegen u gepleegde agressie: in het ziekenhuis werd u immers, zoals de wetgeving het voorschrijft, bezocht door politieagenten die uw verklaringen aangaande de agressie hebben genoteerd, waarop ze u hebben aangegeven dat ze de daders zouden opsporen. U heeft echter geen enkele poging – noch persoonlijk noch via vrienden of familie (CGVS, p. 12, 13) – ondernomen om zich te informeren betreffende het gevolg dat is gegeven aan de verklaringen die u aan de politieagenten van Astrakhanka, in Kazachstan, heeft gegeven na de geweldpleging op 31 augustus 2011. Uw motivering voor dit nalaten volgens dewelke u uw twijfels heeft of de politie de daders zou kunnen vinden (CGVS, p. 13), is onafdoende. Immers, u weet niet waarom u deze twijfels heeft (CGVS, p. 13).”

In haar verzoekschrift laat verzoekster dienaangaande gelden (zie het verzoekschrift, p. 6) dat zij *“formeel weet dat in Kazachstan de autoriteiten weinig macht hebben om Tsjetsjeense onbekenden op te sporen”* en dat haar aanvallers onmiddellijk na de feiten huiswaarts zijn gekeerd *“zodat elke kans op bestraffen nihil is”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar verhoor op 4 januari 2012 verklaarde niet te weten waarom de autoriteiten haar aanvallers niet zouden kunnen vinden (zie het verhoorverslag, p. 13).

Bovendien zijn bovenstaande verklaringen in haar verzoekschrift slechts beweringen die niet gestaafd worden en zodoende geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag

worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoekster laat echter na aan te tonen dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster voert aan dat het medisch attest bepaalt dat de mensonterende behandeling in de nacht van 31 augustus 2011 het gevolg was van de handelingen van twee onbekende Tsjetsjeense mannen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit verweer er geenszins in slaagt de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent afdoende te weerleggen:

"Het Kazachs medisch attest dd. 9 september 2011 bevat informatie betreffende uw gezondheidstoestand en de resultaten van de onderzoeken uitgevoerd in de periode dat u in september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen. Echter, de gegeven oorzaak van de door u opgelopen verwondingen kan enkel geschied zijn op basis van uw verklaringen en kan niet objectief vastgesteld worden door de arts. Bijgevolg kan dit medisch attest geenszins de door u verklaarde problemen aantonen."

De Raad neemt deze motivering over.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster *"een redelijk, zelfs minimaal, of aannemelijk risico voor vervolging"* bestaat, zoals zij beweert in haar verzoekschrift.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name een attest van materiële opvang door het LOI van Berloz, een arrest van de Raad van State van 6 februari 2002 en de schoolrapporten van haar kinderen R. en S., doen geen afbreuk aan dit besluit.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), quod non in casu.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 4 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE